

VÄHÄELEISYYTTÄ ILMAN NIMIÄ

Pekka Vesterinen luokittelee itsensä visuaaliseksi, silmän avulla toimivaksi kuvataiteilijaksi. Vuosien myötä hänen maalauksensa ovat muuttuneet entistä vähäeleisemmiksi. Nykyisen visuaalisen kulttuurin vastapainoksi Vesterinen haluaa maalata vähäeleisiä maalauksia, joita voi tarkastella pitkään ja rauhallisesti.

Vesterinen piirteli lapsena eläinpiirustuksia ja nuorukaisena hän opiskeli kuvataiteita kansalaisopiston kursseilla. Keskikoululaisena hän menestyi töillään Oulun läänin Nuorison taidetapahtumassa. Savonlinnan taidelukion hän kävi vuosina 1974–1977. Taidelukiota Vesterinen pitää edelleen uransa kannalta hyvänä valintana, sillä siellä opetettiin varsin intensiivisesti kuvataidetta, piirustusta ja maalausta, sommittelua sekä keramiikkaa ja kuvanveistoa. Suomen Taideakatemia koulun maalauslinja oli Pekka Vesteriselle jo itsestään selvä valinta. Taideakatemia oli hänen mielestään varsin käytännönläheinen oppilaitos, jossa opettajan vaikutus oppilaisiin oli huomattava. Omista opettajistaan Vesterinen nostaa esille Jaakko Sieväsen, Matti Kujasalon ja Timo Aallon.

– Taideakatemia oli varsin käytännönläheinen koulu, jossa kulloisenkin vuosikurssin opettajan merkitys oppilailleen oli merkittävä. Opiskelijat olivat jopa niin uskollisia opettajalleen, että kunkin vuorikurssin opettajan saattoi päätellä oppilaiden töiden perusteella, Vesterinen muistelee.

Vuonna 1982 Vesterinen muutti Rovaniemelle siviilipalvelukseen ja tykästy kaupunkiin jopa siinä määrin, että vietti Rovaniemellä yhden vuoden siviilipalveluksen jälkeenkin. Rovaniemellä Vesterinen valmisti peilikonstruktion, eräänlaisen valomaalauksen, joka muodostui neljästä sadasta liikuteltavasta peilistä. 1980-luvun puolivälin tienoilla Vesterinen siirtyi käyttämään pigmenttiä, koska hän halusi päästä tekemisiin puhtaan värin kanssa. Pigmenttitoissa päällimmäisenä aiheena oli väri ja sen suhde toisiin väreihin. Pigmentillä työskentely oli kiitollinen materiaali loihdittuun maalauksiin pehmeitä ilmeitä sekä kauniita, puhtaita ja kirkkaita väripintoja.

– Pigmenttitoissani tutkin, miten luoda väreillä harmoninen pehmeä kokonaisuus, joka ei tukehdu yksityiskohtiin. Väri ohjasi työtä kohti värille otollista olosuhdetta. Näin maalauksista tuli avoimia ja ne kommunikoivat eri tavoin eri ihmisten kanssa, Vesterinen kertoo.

Pigmenttipöly leijaili Pekka Vesterisen työhuoneella uuden teoksen ja tekijän yllä niin kauan, kunnes teosta pystyi tarkastelemaan ilman, että silmä takertui johonkin teoksen yksityiskohtaan.

– Maalaukseni on yleensä valmis silloin, kun se hengittää rauhallisesti ja pitkään. Näin sen voi kokea ja kohdata aina uudelleen.

KOHTI VOIMAKKAAMPAA ILMAISUA

Pigmentillä työskentely alkoi tuntua vangitsevalta, kun taiteilija itse halusi kulkea kohti voimakkaampaa ilmaisua. Niinpä akryyliin siirtymisen myötä 1990-luvun alussa Vesterisen työt muuttuivat entistä ekspressiivisemmiksi ja niissä alkoi näkyä uudelleen käden jälki. Samalla työt muuttuivat nimettömiksi. Nimet Vesterisen töissä olivat aina olleet irrallisia, mutta nyt hän luopui kokonaan niiden käytöstä.

Vesterisen akryylitoissa maalausten näkyvimmäksi aiheeksi nousi väritilan syvyys. Voimakkaat vastakohtaiset värit puskevat kohti katsojaa ja luovat töihin tilan vaikutelmaa. Akryyliväri ohjasi työskentelyä omaan suuntaansa, kunnes materiaalin nopea kuivuminen alkoi rajoittaa maalausprosessia. Vesterinen siirtyi öljyväreihin 1990-luvun puolivälissä. Aluksi öljyväreiden kanssa työskentely oli hänelle eri värien hyväksymisen opettelua.

– Materiaalina öljy oli akryyliä otollisempi, koska se mahdollisti työskentelyn yhden maalauksen kanssa entistä pitempään. Maalaukseen oli mahdollista palata pitkienkin aikojen kuluttua. Maalausten aihe ei kuitenkaan muuttunut öljyväreihin siirtymisen myötä, eli maalausten aiheena oli ja on edelleenkin värin syvyyden ja tilan etsiminen.

Vesterinen kierteli vuonna 1998 kuukauden ajan tutustumassa New Yorkin gallerioissa ja museoissa esillä olevaan taiteeseen. Tuolloin New Yorkissa näkyi jo selvästi valokuvan ja videon tuleminen vallitsevaksi osaksi kuvataidetta. Nyt suuntaus näkyy jo meilläkin.

– New Yorkin gallerioita kierrellessäni huomasin, että Suomen taiteen taso on vertailukelpoista maailman taiteeseen nähden. Meillä ei ole tässä suhteessa mitään hävettävää, muistelee Vesterinen.

Vesterisen mukaan Rovaniemen taidemuseossa esillä olevassa *Ars Arctica* -näyttelyssä näkyy jo selvästi Lapin yliopiston taiteiden tiedekunnan vaikutus lappilaiseen taiteeseen. *Ars Arctica* osoittaa, että nykyinen lappilainen kuvataide on hyvin monimuotoista ja taiteilijat ovat hyvin tietoisia maailman taide-elämän virtauksista. Kun Vesterinen tuli kutsutuksi Rovaniemelle Lapin yliopiston taiteiden tiedekunnan vierailevaksi taiteilijaksi, hän tarttui tarjoukseen heti, koska Rovaniemellä on enemmän aikaa kuin Helsingissä. Kun kuvataiteilijat kertovat elämästään töillään, välikaudet jäävät usein kertomatta. Näin taiteilijan kehityskaari näyttää usein turhankin ehjältä, mitä se ei Vesterisen mukaan suinkaan ole. Yhtä kaikki Rovaniemellä Vesterinen aikoo keskittyä kevään aikana yksityisnäyttelynsä valmistamiseen. Aina työ ei kuitenkaan luonnistu.

– On pelottavaa juuttua maalaamaan samaa neliötä jopa puoleksi vuodeksi. Usein tilanteessa ei auta muu kuin palata lähtöruutuun ja lähteä uutta polkua eteenpäin. Koskaan ei voi tietää, mitä tulevaisuus tuo tullessaan ja siinä piileekin tämän työn viehätys. Teksti: Olli Tiuraniemi

PEKKA VESTERINEN

- ▶ Taidemaalari
- ▶ Asuu ja työskentelee Helsingissä
- ▶ Syntynyt Piippolassa 1958
- ▶ Debytoi taiteilijana Nuorten näyttelyssä Helsingin Taidehallissa 1978
- ▶ Valmistunut taidemaalariksi Suomen Taideakatemia koulusta 1981.

Pekka Vesterinen maalausten aiheena on värin syvyyden ja tilan etsiminen. Pekka Vesterinen, 2002. Kuvaaaja Mauri Pönttää.

Pekka Vesterinen, Maalaus, 2003.
Ölly kankaalle, 160 cm x 120 cm.
Kuvaaja Pekka Vesterinen.

Pekka Vesterinen, Maalaus, 2003.
Ölly kankaalle, 160 cm x 120 cm.
Kuvaaja Pekka Vesterinen.

Pekka Vesterinen, Maalaus, 2003.
Ölly kankaalle, 160 cm x 120 cm.
Kuvaaja Pekka Vesterinen.

Pekka Vesterinen, Maalaus 2003.
Öljyväri kankaalle, 160 cm x 160 cm.
Valtion taidekokoelma. Kuva Museokuva.